

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě – pobočka v Olomouci rozhodl samosoudkyní
Martinou Rýznarovou ve věci

žalobce: D. H., st. příslušnost: Moldavská republika
bytem X
zastoupený advokátem JUDr. Tomášem Vymazalem
sídlem Wellnerova 1322/3C, 779 00 Olomouc

proti
žalované: Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie
sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha

za účasti: I. L. K.
bytem X
II. I. H.
bytem X

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 6. 11. 2025, č. j. X, ve věci správního vyhoštění

takto:

- I. Rozhodnutí žalované ze dne 6. 11. 2025, č. j. X, **se ruší** a věc **se vrací** žalované k dalšímu řízení.
- II. Žalovaná je **povinna** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení k rukám advokáta JUDr. Tomáše Vymazala ve výši 28 538,80 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- III. Osoby zúčastněné na řízení **nemají** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalovaná v záhlaví označeným rozhodnutím zamítla odvolání žalobce a potvrdila rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Olomouckého kraje, Odboru cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort Přerov (dále

„správní orgán I. stupně“) z 11. 8. 2025, č. j. X, který žalobci uložil správní vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bodů 3 a 4 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění účinném ke dni vydání žalobou napadeného rozhodnutí (dále jen „ZPC“). Správní orgán I. stupně stanovil, že žalobci nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie (dále jen „území“) po dobu 36 měsíců.

2. **Žalobce v žalobě** namítal nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí. Rozhodnutí o zrušení trvalého pobytu nebylo žalobci doručeno. Správní orgány nezjistily dostatečně skutkový stav. Vadou řízení bylo, že žalobci nebyl ustanoven tlumočník. Výslech matky byl proveden v rozporu se zákonem, večer, bez poučení a matka výslech nepochopila. Žalobce je držitelem cestovního pasu. Správní orgány nepřihlédly k rodinné situaci žalobce a k jeho soukromému životu. Správní orgány porušily zásady správního řízení.
3. **Žalovaná ve vyjádření k žalobě** nad rámec žalobou napadeného rozhodnutí dodala, že vycházela z evidence „Cizinecký informační systém“, z níž vyplynulo, že rozhodnutí o zrušení trvalého pobytu žalobce nabylo právní moci 18. 2. 2020. Správní orgány posoudily všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i neprospěch žalobce. Za daných okolností nelze od uložení správního vyhoštění upustit a jde o přiměřené opatření. Je v zájmu každého státu, aby na jeho území setrvali pouze cizinci, kteří dodržují předepsané právní normy.
4. **Soud přezkoumal** napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů dle § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalované (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
5. **Žalobce při jednání soudu** uvedl, že nevěděl o zrušení trvalého pobytu. Pracovnice Probační a mediační služby prověřovala v roce 2020 i na cizinecké policii, že žalobce má vše v pořádku. Žalobce byl kontrolován víckrát policií (včetně dopravní) a nikdy mu nic neřekli. Jednou mu policie doručovala zásilku přímo na zahradě a jednou si vyzvedával zásilku na oddělení policie. Žalobce žije v České republice (dále jen „ČR“) už 25 let, je tu i celá jeho rodina, všichni mají trvalý pobyt a požádali si o státní občanství. Oni se do Moldavska už nevrátí. Žalobce tu má i vnučku, které bude za měsíc jeden rok. K pobytové kontrole žalobce uvedl, že jeho máma mluví jen moldavsky a rusky, česky rozumí málo, v češtině se vůbec nevyjádří. Pobytová kontrola byla večer, asi v osm hodin. Žalobce s přítelkyní nebyli doma, byli na zahradě. Matka zavolala žalobci, který přijel podepsat papír, kde byla chyba v datu. Policisté nebyli ani vevnitř v bytě, matky se ptali před vchodem do domu a ona policistům nerozuměla. Správní orgán I. stupně do protokolu nezapsal, že žalobce mluvil o své přítelkyni, se kterou žije od července 2018, každý den. Policisté se ptali dcery žalobce jen po telefonu. Dcera nikdy nebyla na soudě nebo na policii. Žalobce na Probační a mediační službu docházel každé dva týdny, nyní jednou za dva měsíce. Žalobce má rodinu v ČR, všichni čtyři bratři a dvě sestry otce jsou tady, jejich děti se tu narodily a mají trvalý pobyt, část z nich má české občanství. V Moldavsku není nikdo, děda a babička už zemřeli.
6. **Zástupce žalobce** upozornil, že žalobce měl v době doručování rozhodnutí o zrušení trvalého pobytu sjednanou dosílku u České pošty s. p. z ohlášené adresy na adresu, kde bydlel a poštu přebíral. Po doručení rozhodnutí o zrušení trvalého pobytu by určitě reagoval, protože s přítelkyní vede společnou domácnost od roku 2018 a plánují svatbu.

Rodiče žalobce jsou ve věku, kdy potřebují fyzickou pomoc a nejen finanční. Žalobce tu má dceru. O zrušení trvalého pobytu žalobce neinformovala ani policie, ani Probační a mediační služba. Žalobce by tu nepobýval s vědomím porušování rozhodnutí. Při sjednávání dohody o vině a trestu ve věci sp. zn. 7 T 115/2025 právě s ohledem na pevné rodinné vazby státní zástupce uvedl, že nebude navrhopovat trest vyhoštění. Pokud žalobce nebude vyhoštěn, svůj pobyt si zlegalizuje a zajistí si zaměstnání, což v této situaci není právně možné.

7. Zástupce žalobce v konečném návrhu shrnul, že z dokazování vyplynulo, že správní orgány vycházely z nedostatečných podkladů a z právně nevalidních důkazů. Policisté se nemohli s matkou žalobce domluvit tak, aby pochopila předmět řízení a otázky. Napadené rozhodnutí koliduje se zákonem, nebyla dostatečně zohledněna přiměřenost vyhoštění. Z provedeného dokazování vyplynulo, že žalobce má v ČR dlouhodobě celou rodinu a veškeré zázemí a od roku 2018 partnerku, se kterou vede společnou domácnost a plánují sňatek a dále tu má dceru a vnučku, zatímco v Moldavsku nemá nikoho. Žalobce tam nemá ani majetek, možnost práce a ubytování. Z provedeného dokazování vyplynulo, že mezi žalobcem a jeho družkou je velmi pevný partnerský vztah. Protože žalobce aktuálně nemůže pracovat, je na své družce a rodičích závislý a pomáhá jim fyzickou prací. Vyhoštění by zasáhlo do jeho i jejich práv na rodinný a soukromý život, garantovaný čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“) a způsobilo by jim nepřiměřenou újmu. Z provedeného dokazování vyplynulo, že žalobce by se nemohl vídat se svou partnerkou. Uložené správní vyhoštění je nepřiměřené také proto, že žalobce nevěděl o zrušení trvalého pobytu. Přestože byl žalobce opakovaně kontrolován policií, nesdělila mu to a neřekla mu to ani Probační a mediační služba. Uložené vyhoštění by kolidovalo s povinnostmi, které vyplývají z rozsudku Okresního soudu v Olomouci č. j. 7 T 115/2025-386. Ten žalobci uložil zdržet se užívání návykových látek a podrobit se dohledu. Žalobce se nemůže plnění těchto povinností vyhnout a nelze je považovat za splněné, když by opustil Evropské unii (dále jen „EU“) a dostal se mimo dosah orgánů veřejné moci ČR. Zástupce žalobce navrhl zrušit napadená rozhodnutí správních orgánů obou stupňů.
8. Soud zjistil z rozsudku Okresního soudu v Olomouci z 16. 9. 2025, č. j. 7 T 115/2025-386, že žalobce a osoba zúčastněná na řízení I společně bydleli na adrese X na chatce na zahrádce parc. č. XA, LV X, od roku 2023 do roku 2025.
9. Soud vyžádal od žalovaného čitelnou kopii obálky k rozhodnutí o zrušení trvalého pobytu a po dokazování při jednání z této obálky zjistil, že písemnost byla žalobci zaslána na adresu X. Odbor azylové a migrační politiky Ministerstva vnitra (dále jen „OAMP“) uložil doručujícímu orgánu tyto pokyny: „Nevracet, vložit do schránky, uložit jen 10 dní“. Doručující orgán zanechal 25. 11. 2019 žalobci prohlášení, že byl vyzván k vyzvednutí zásilky, bylo mu zanecháno poučení a zásilka byla připravena k vyzvednutí. Podle zadní strany obálky zásilka nebyla vyzvednuta v úložní době, a proto doručující orgán zaslal zásilku zpět odesílateli.
10. **Správní orgán I. stupně v rozhodnutí o vyhoštění** vysvětlil, že zahájil správní řízení ve věci správního vyhoštění, protože žalobce pobýval od 18. 5. 2020 do 18. 7. 2025 na území ČR bez platného oprávnění k pobytu. Tato skutečnost vyšla najevo 18. 7. 2025 před budovou vazební věznice při pobytové kontrole po propuštění z výkonu vazby. Žalobce nepředložil žádný cestovní doklad.

11. Správní orgán I. stupně lustrací v systémech žalované zjistil, že žalobci byl 18. 2. 2020 ukončen trvalý pobyt (udělený za účelem sloučení rodiny), a to z důvodu spáchání trestného činu zanedbání povinné výživy. Žalobce poté využil svého oprávnění pobývat na území členských států EU, které mu vyplývá z nařízení ES č. 2018/1806, podle kterého může pobývat na území členských států EU po dobu 90 dnů během jakéhokoliv období 180 dnů. Tato doba žalobci uplynula 17. 5. 2020 a od 18. 5. 2020 pobýval na území členských států neoprávněně celkem 1888 dní. Uvedená doba se krátí z důvodu nástupu do výkonu trestu 2. 6. 2025 do doby zajištění 18. 7. 2025 o 47 dní. Doba neoprávněného pobytu tedy činí 1841 dní. Žalobce současně pobýval v ČR bez cestovního dokladu. Popsaným jednáním žalobce naplnil hypotézu § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 a bodu 4 ZPC.
12. Správní řízení probíhalo bez účasti tlumočníka, protože žalobce při zahájení správního řízení uvedl, že rozumí českému jazyku slovem i písmem a tlumočníka nežádal. To uvedl rovněž do protokolu při výslechu.
13. Žalobce při výslechu uvedl, že se asi v roce 2001 rozhodl vycestovat z Moldavska do ČR, protože tu jeho strýc měl nějaké vazby a dobře to tu znal. Žalobce se seznámil se svou budoucí manželkou L. H. v roce 2002 a narodila se jim dcera, proto zůstal v ČR. V roce 2005 se vrátili do Moldavska, kde se vzali a žili tam celý rok. V roce 2006 se oba vrátili do O. Žalobce požádal o přechodný pobyt z důvodu sloučení rodiny. Žalobce se s manželkou rozvedl poté, co mu po pandemii covid-19 vznikly dluhy a musel s podnikáním skončit, aby dluhy neohrožovaly rodinu. V O. bydlí celá jeho rodina, jeho matka, otec, bratr, bývalá manželka, dcera a několik strýců. Většina z nich má už občanství nebo trvalý pobyt. Žalobce si je nyní vědom, že pobýval na území ČR bez platného oprávnění k pobytu, ale nevěděl to. Žalobce nevěděl, že mu byl trvalý pobyt zrušen, nikdo mu nedal vědět. Vše vždy řešil s OAMP, ale ohledně zrušení pobytu ho nikdo nekontaktoval. Asi v roce 2002 si žádal v ČR o azyl, protože se mu narodila dcera a přetáhl dobu povoleného pobytu v ČR. Žalobce v současné době nesdílí společnou domácnost s občanem ČR nebo EU, s bývalou manželkou to má složité, ale doufal, že spolu budou opět žít. Bývalá manželka však odmítla vzít záruku, když byl ve vazbě. Na otázku, jestli žije na území EU nebo schengenského prostoru osoba, vůči které by jeho případné vyhoštění bylo nepřiměřeným zásahem do soukromého a rodinného života, žalobce sdělil, že v ČR má bývalou manželku, dospělou dceru s vnoučetem a rodiči a na území EU nebo schengenského prostoru nežije osoba, která je zcela nebo částečně odkázaná na jeho péči. Žalobce žije v ČR již 20 let. Vůči ČR nebo jinému státu EU nemá žádné vazby (společenské, kulturní atd.), závazky nebo pohledávky, rovněž zde nevlastní majetek.
14. V dodatečném protokolu žalobce 11. 8. 2025 uvedl, že platný cestovní doklad nemá, protože mu skončila jeho platnost, která byla do roku 2024; bude ho odevzdávat na konzulát; nový si nezařídil, protože si myslel, že ho má stále platný. Žalobce zaslal e-mail na konzulát Moldavské republiky do Prahy 22. 7. 2025 a zaslali mu termín 13. 8. 2025 k vyzvednutí cestovního pasu osobně v Praze. Na otázku, jestli si je vědom, že bez platného cestovního dokladu nesmí pobývat na území ČR, žalobce odpověděl, že si toho nebyl vědom. Na otázku proč, když zjistil, že zde pobývá bez oprávnění k pobytu, tuto věc neřešil, žalobce odpověděl, že si stále myslel, že pobýval na území ČR legálně. Žalobce má exekuce z důvodu neplacení zdravotního pojištění. Na otázku, co se stalo s dokladem o povolení k pobytu č. X, sdělil, že neví, kde tento doklad má, měl ho doma, ale už ho nemá a neví, kde je a co se s ním stalo.

15. Správní orgán I. stupně dospěl k závěru, že žalobce si byl vědom toho, že na území ČR pobývá bez platného cestovního dokladu, ale neměl snahu tuto situaci řešit a začal se jí zabývat až v době, kdy s ním bylo zahájeno správní řízení o vyhoštění. Nebyly shledány důvody, které by bránily vyhoštění. Žalobce sice uvedl, že má v ČR dceru, bývalou manželku a rodiče, avšak nikdo z nich není na žalobci žádným způsobem závislý.
16. Při pobytové kontrole bývalá manželka žalobce potvrdila, že po rozvodu společně nebydlí a nejsou nijak ekonomicky ani jinak propojení a obnovení společného soužití v budoucnu nepředpokládá. Dcera žalobce potvrdila, že otec se v jejich domácnosti nezdržuje a udržují pouze běžný kontakt, například telefonicky nebo osobně a neexistuje mezi nimi žádná finanční či jiná závislost.
17. Při pobytové kontrole matka žalobce potvrdila, že syn se zdržuje v jejím bytě, protože aktuálně nemá jiné místo k bydlení a není na něm finančně ani jinak závislá.
18. Bývalá manželka žalobce ve vysvětlení 2. 8. 2025 doplnila, že se potkala se žalobcem, když čekala dceru, začali spolu bydlet a asi po roce a půl žalobce odcestoval do Moldavska z osobních důvodů, které jí nejsou známy. Žalobce bydlel v Moldavsku u rodičů asi rok a půl, poté ho bývalá manželka přijela navštívit, uzavřeli tam sňatek a po třech týdnech se vrátila za její dcerou, kterou si žalobce osvojil poté, co se vrátil z Moldavska. Po celou dobu v ČR žalobce oficiálně nepracoval, to bylo asi deset let příčinou jejich hádek a v roce 2017 se rozvedli. Žalobce má s dcerou výborný vztah a ze začátku platil svědomitě výživné, ale po nějaké době ho platit přestal. Zbytek dlužného výživného doplatili žalobcovi rodiče, kteří se přistěhovali do ČR již před delší dobou, přesné datum neví, a žijí v ČR i s bratrem žalobce. Bývalá manželka udržuje od rozvodu s žalobcem pouze přátelský vztah, občas si zavolají nebo se navštíví. Bývalá manželka žalobce v současné době žije s novým partnerem a dcera má vlastní rodinu. Bývalá manželka nemá momentálně ani do budoucna v plánu s bývalým manželem být v partnerském nebo jakémkoliv jiném vztahu než kamarádském a rozhodně s ním neplánuje znovu sdílet domácnost. Nejsou mezi nimi žádné povinnosti, závazky, ani nevyřešené majetkové vyrovnání a stejně tak je to mezi žalobcem a její dcerou.
19. Správní orgán I. stupně usoudil, že žalobce nemá zdravotní problémy, nejedná se o osobu nadměrného věku co do možnosti vnímat a snášet důsledky správního vyhoštění, má v ČR sice sociální vazby, ale nikdo není na žalobci nijak závislý. Žalobce využil možnosti seznámit se s podklady rozhodnutí před vydáním rozhodnutí a nežádal jejich doplnění nebo změny, ani nedoložil žádné další podklady důležité pro správní řízení.
20. **Žalobce v odvolání** vyslovil přesvědčení o předchozí legálnosti svého pobytu, neboť policie ho několikrát v posledních pěti letech kontrolovala a prokazoval se občanským průkazem. Vše bylo v pořádku. Skutečnost, že došlo k pozbytí platnosti jeho cestovního pasu, žalobce zjistil v průběhu výkonu vazby a kontaktoval telefonicky zastupitelský úřad a správní orgán I. stupně za účelem zjištění možnosti zajistit nové doklady a povolení k trvalému pobytu ještě v průběhu výkonu vazby, ale bylo mu sděleno, že to může začít řešit až po svém propuštění. Vzhledem k tomu, že žalobce byl bezprostředně po opuštění prostor vazební věznice zajištěn správním orgánem I. stupně, neměl možnost před zahájením řízení nic činit. Toho si musí být správní orgán vědom, ale v odůvodnění rozhodnutí to opomenul a klade žalobci k tíži, že si doklady začal údajně vyřizovat až po zahájení řízení. Žalobci nebylo dostatečně vysvětleno, jaké důsledky pro něho může mít toto řízení. Žalobce byl po propuštění z vazby zajištěn a neměl možnost věc před svým výsledkem

prokonzultovat s právním zástupcem. Žalobce byl přesvědčen, že výsledkem tohoto řízení bude obnovení povolení k trvalému pobytu, jak věc konzultoval se správním orgánem při pobytu ve vazební věznici. Byli domluveni, že se po propuštění dostaví k řešení povolení trvalého pobytu sám.

21. Žalobci ve výkonu správního vyhoštění brání mimo jiné usnesení okresního státního zastupitelství, kterým mu byla uložena povinnost dostavovat se nejméně jedenkrát za 14 dní k probačnímu úředníkovi. Tato povinnost je spojena s testováním na návykové látky a v případě vycestování by žalobce nemohl plnit své povinnosti a nemá v úmyslu mařit toto usnesení z obavy možného opětovného vzetí do vazby. Není možné, aby rozhodnutí jednoho orgánu veřejné moci nutilo cizince k porušování povinností, které mu plynou z rozhodnutí jiného orgánu veřejné moci. Dohled byl vysloven na pět let. Pokud by se žalobce nemohl zdržovat na území, porušil by stanovenou povinnost a výkon správního vyhoštění je nereálný a v rozporu se stanovenými povinnostmi. Dřívější odsouzení jsou staršího data a nemělo by se k nim přihlížet, neboť žalobce všechny tresty řádně vykonal a žádný z nich nebyl důvodem pro zánik povolení k trvalému pobytu. Přihlížením ke starým a vykonaným odsouzením se správní orgán I. stupně dopouští prakticky dvojího trestání.
22. Správní orgán I. stupně při výsledku žalobce do protokolu nezaznamenal, že má od svého rozvodu dlouholetou partnerku, se kterou začal sdílet společnou domácnost a v současné době plánují uzavřít manželství. Proto chtěl žalobce 11. 8. 2025 doplnit svoji výpověď, ale správní orgán I. stupně věnoval veškerou pozornost bývalé manželce. Žalobce nerozumí, proč se v jeho výpovědi objevují zmínky o údajných milenkách, když má dlouholetou partnerku a žádné milenky neměl. Zřejmě došlo k nedorozumění v důsledku jazykové bariéry a absence tlumočníka či právního zástupce. Argumentace správního orgánu neodpovídá tomu, co vypověděl. Žalobce potřeboval delší čas ke kontrole textu protokolu o výsledku a neměl možnost bránit se ani dodatečně, protože si nemohl jedno vyhotovení protokolu odnést s sebou.
23. Vztah žalobce s partnerkou vykazuje veškeré znaky vedení společné domácnosti a rodiny ve smyslu konstantní judikatury Evropského soudu pro lidská práva (dále jen „ESLP“). Oba společně hospodaří, podílí se na životních nákladech a veškeré záležitosti vyřizují tak, aby bylo zohledněno jejich soužití; společně začali uvažovat o uzavření manželství a zjišťují, zda jsou schopni svatbu realizovat především co do finanční a organizační stránky. Správní vyhoštění by zasáhlo do jejich soukromého a rodinného života nepřiměřeným způsobem. Rodina a rodinný život požívají dle rozhodovací praxe ESLP velmi silné ochrany. Pevné rodinné vazby a zázemí v hostitelské zemi brání vyhoštění žalobce z hostitelské země. Vyhoštění by bylo porušením čl. 8 Úmluvy, jak se podává z judikatury Soudního dvora EU.
24. Žalobci je vyhoštění uloženo za přestupek, závažnost jednání je pro společnost minimální. Ve prospěch žalobce svědčí především délka jeho pobytu v ČR, která je s ohledem na jeho věk velmi významná, a dále rodinná situace, protože zde má žalobce partnerku, rodiče, širokou rodinu a dítě a je se svými rodinnými příslušníky v pravidelném kontaktu. Partnerka žalobce by čelila při případném přesunu žalobce do domovské země velkým obtížím. Partnerka žalobce tam nemá žádné zázemí, nerozumí jazyku a nemá zde možnost zaměstnání. Naopak v ČR je partnerka žalobce dlouhodobě zaměstnaná.

25. Žalobce nemá v zemi původu ani v jiné zemi žádné rodinné, ekonomické ani kulturní vazby a veškeré zázemí má v ČR, kde je v pravidelném kontaktu se svou rodinou i osvojenou dcerou. Žalobce v zemi původu nikoho nezná, nemá tam bydlení ani možnost zaměstnání. Správní vyhoštění by tak zasáhlo do soukromého a rodinného života nejen žalobce, ale i jeho rodiny, rodičů, dcery, partnerky, a to zcela mimořádným způsobem.
26. Žalobce navrhl výslech své matky, která byla „vyslechnuta“ bez přítomnosti tlumočnicka v pozdních večerních hodinách, aniž by jí byl vysvětlen kontext věci. Nebylo jí vysvětleno, že má právo mít tlumočnicka a právního zástupce. Matka žalobce si není vědoma toho, že by podepisovala nějaký záznam o provedeném výslechu.
27. Řízení by mělo být doplněno o výslech žalobce za účasti právního zástupce a jeho partnerky za účelem prokázání dlouhodobosti a charakteru jejich partnerského vztahu s ohledem na závažnost důsledků, které institut správního vyhoštění pro cizince a jeho blízké může mít. Žalobce navrhl doplnit dokazování o výslech jeho matky a otce za přítomnosti tlumočnicka tak, aby se mohli vyjádřit ke vztahu a vedení společné domácnosti žalobce a jeho partnerky.
28. V doplnění odvolání žalobce uvedl, že měl zajištěnou dosílku na adresu X, ale nikdy mu nebylo doručeno rozhodnutí o zrušení povolení k trvalému pobytu a nebyl ani vyrozuměn, že by toto rozhodnutí bylo uloženo na poště. Toto rozhodnutí nemohlo nabýt právních účinků a žalobci nelze uložit trest vyhoštění, neboť zde nepobývá bez povolení k trvalému pobytu.
29. **Žalovaná v rozhodnutí o odvolání** zdůraznila, že žalobce sám do protokolu doznal, že platnost jeho cestovního dokladu skončila v roce 2024. Žalobci bylo rozhodnutím OAMP z 15. 11. 2019 č. j. X zrušeno povolení k trvalému pobytu na území ČR. Toto rozhodnutí nabylo právní moci 18. 2. 2020.
30. Ze spisu nevyplývalo, jakým cestovním dokladem žalobce disponoval v době neoprávněného pobytu. Pokud jde o období 47 dní, které žalobce strávil ve vazbě, i po tuto dobu pobýval v ČR bez oprávnění k pobytu, protože žádným pobytovým oprávněním nedisponoval. Žalobce v průběhu řízení uvedená zjištění nijak nerozporoval. Doba, po kterou žalobci nelze umožnit vstup na území členských států EU a smluvních států, byla stanovena v zákonném rozmezí a její délka odpovídá všem okolnostem, za kterých se žalobce vytýkaného porušení zákona dopustil a zcela koresponduje s rozhodovací praxí v obdobných případech. Žalobci bylo umožněno využít veškerých práv, které mu správní řád přiznává.
31. Žalovaná shledala zjištění skutkového stavu jako dostatečné. Rozhodnutí o zrušení povolení k trvalému pobytu žalobce nabylo právní moci již dne 18. 2. 2020. Bylo a je výlučně v zájmu žalobce, aby dodržoval právní předpisy platné na území ČR, včetně povinnosti přebírat poštu na adrese, kterou sám sdělil. Pokud by tak učinil, byl by informován o zrušení jeho pobytového oprávnění. Skutečnost, že tak neučinil, jde k jeho tíži a nemůže sloužit jako argument, který ospravedlní jeho dlouhodobý neoprávněný pobyt. Ani skutečnost, že žalobce byl v posledních pěti letech několikrát kontrolován a vždy propuštěn, nemá vliv na to, že zde pobýval neoprávněně. Občanský průkaz, který při kontrole předkládal (zřejmě moldavský), není cestovním dokladem a neumožňuje ověřit oprávněnost pobytu na území ČR a orgány, které žalobce kontrolovaly, nemusí mít přístup do evidence cizinců. Žalobce si měl být vědom, za jakých podmínek je mu oprávnění k pobytu na území cizího státu vydáváno a měl být srozuměn s tím, že za

nedodržení těchto podmínek bude muset vycestovat a nebude se moci na území zdržovat. Žalobce však rezignoval na pobytové oprávnění i na platnost cestovního dokladu, o jehož platnosti se „údajně“ dozvěděl ve výkonu vazby.

32. Odpovědnosti žalobce nezproštuje ani to, že během výkonu vazby kontaktoval zastupitelský úřad Moldavské republiky a správní orgán I. stupně za účelem možnosti zajištění nového cestovního dokladu a povolení k pobytu. Žalobce sám uvedl, že teprve 22. 7. 2025 na konzulát zaslal e-mail a 13. 8. 2025 si měl cestovní pas vyzvednout, přesto ho do současné doby ve správním řízení o vyhoštění nedoložil a lze pouze spekulovat, zda vůbec žádost podal. Žalobce tvrdil, že komunikoval se správním orgánem I. stupně ohledně povolení k pobytu, ale o povolení pobytu rozhoduje jiný správní orgán (OAMP) a nikoliv správní orgán I. stupně. Právní řád ČR neumožňuje legalizaci pobytu cizinci, který pobývá na území neoprávněně. Pro řízení o vyhoštění je rozhodující, že žalobce v době kontroly 18. 7. 2025 neměl žádné oprávnění k pobytu ani platný cestovní doklad. Žalobce tvrdil, že nabyl dojmu, že jde o řízení o obnovení pobytu. Ve správním spise je však doloženo, že žalobce byl o svých právech a povinnostech v průběhu řízení řádně a prokazatelně poučován. Správní řízení bylo zahájeno z důvodu pobytu bez platného cestovního dokladu a oprávnění k pobytu. Žalobce byl v protokolu poučen o svém právu k věci nevypovídat a o právu na přítomnost právního zástupce i o právu na přítomnost tlumočníka. Žalobce na přítomnosti právního zástupce ani tlumočníka netrval a otázky, které mu správní orgán I. stupně kladl, směřovaly na zjištění v oblasti neoprávněného pobytu a s ním spojeného vycestování, nikoliv na obnovení pobytu. Ani v rámci doplňujícího výsledku žalobce nepožadoval přítomnost právního zástupce či tlumočníka. Pokud žalobce v řízení něčemu nerozuměl nebo s obsahem své výpovědi nesouhlasil, měl tuto námitku uplatnit před správním orgánem I. stupně nebo nemusel protokol podepsat. Žalovaná konstatovala, že žalobce pochopil podstatu řízení a jeho výpovědi odpovídají zjištěným skutečnostem.
33. Žalovaná nesouhlasila s tím, že vyhoštění brání žalobci v povinnosti dostavovat se k probačnímu úředníkovi. Předně jde o usnesení, kterým okresní státní zastupitelství podmínilo žalobcovo propuštění z vazby. Navíc uložení povinnosti probačního dohledu v rámci trestního řízení není právní překážkou pro rozhodnutí o správním vyhoštění. Jedná se o jiné řízení vedené pro jinou skutkovou podstatu (trestný čin související s distribucí drog) a tato skutečnost nemá vliv na rozhodnutí o správním vyhoštění, které řeší otázku neoprávněného pobytu cizince na území ČR a jeho uložení není v rozporu s uloženým dohledem. Účelem probačního dohledu je přispět k tomu, aby pachatel vedl řádný život, dodržoval zákony a plnil uložené povinnosti. Vzhledem k charakteru jednání žalobce a jeho opakovanému porušování právních předpisů lze dovodit, že uložení správního vyhoštění se stanoveným „zákazem vstupu“ přispěje k naplnění účelu dohledu, tedy k ochraně společnosti a prevenci další trestné činnosti. Navíc vydání rozhodnutí o správním vyhoštění není dohledem probačního úředníka omezeno. V rámci uloženého dohledu je povinností žalobce podle § 50 tr. zákoníku spolupracovat a informovat probačního úředníka o svém pobytu. Žalobce tak může vycestovat do domovské země, pouze má povinnost tuto skutečnost úředníkovi uvést, čímž nedojde k porušení stanovených podmínek a nemůže jít o maření dohledu.
34. Nedůvodná je námitka dvojího trestání. Žalobce nebyl sankcionován za svou trestní minulost, ale za skutečnost, že pobýval na území ČR bez platného cestovního dokladu a oprávnění k pobytu. Trestní minulost nebyla důvodem pro uložení správního vyhoštění a

správní orgán k ní přihlédl pouze v rámci hodnocení přiměřenosti. Z provedené lustrace navíc vyplynulo, že 1. 2. 2018 byl OAMP zaslán podnět ke zrušení povolení k trvalému pobytu žalobce. Trestní minulost žalobce byla tedy důvodem, proč mu byl jeho trvalý pobyt na území ČR zrušen. Pokud by se žalobce na adrese hlášeného pobytu zdržoval a řádně si tam přebíral poštu, byl by již v roce 2020 informován, že jeho pobytové oprávnění bylo zrušeno. Rozhodnutí o správním vyhoštění není trestem, ale opatřením směřujícím k ukončení neoprávněného pobytu cizince.

35. Žalovaná nepřisvědčila námitce žalobce o nedorozumění při výslechu. S ohledem na dobu, po kterou na území ČR žalobce pobýval (20 let), lze předpokládat, že českému jazyku rozuměl. To dokládá skutečnost, že neprojevil zájem o ustanovení tlumočníka, a to ani v případě doplňujícího protokolu. Žalobce obsah protokolu přečetl a podepsal jako správný. Pokud měl žalobce námitky nebo nesouhlasil s obsahem protokolu, neměl ho podepisovat. Žalované není zřejmé, proč žalobce v rámci dvou protokolů nezmínil dlouholetou partnerku, neboť to by měl ozřejmit právě on. Pokud žalobce chtěl 11. 8. 2025 doplnit svou výpověď o informaci o partnerce a sdílení společné domácnosti, měl to učinit. Žalobce v odvolání uvádí, že společně bydlí v domácnosti jeho matky, která přítomnost žalobce potvrdila při podání vysvětlení s tím, že žalobce nemá jiné místo k bydlení. Z usnesení okresního státního zastupitelství, které žalobce přiložil k odvolání, však vyplývá, že trestnou činnost spáchal právě ve spolupráci s partnerkou, a to převážně v místě svého bydliště na ulici P. v O. Tuto adresu však ve správním řízení o vyhoštění vůbec neuvedl. Přestože existují určité pochybnosti o pravdivosti a úplnosti údajů o místě společného pobytu žalobce s partnerkou, žalovaná nevyloučila, že k určité formě soužití docházelo. Podle žalované je možné, že žalobce uvádí nepravdivé nebo neověřitelné informace, jejichž účelem může být zakrytí skutečného místa pobytu a povahy vztahu s partnerkou, což oslabuje tvrzení o stabilním rodinném zázemí a společném soužití, které by mohlo být relevantní pro posouzení intenzity zásahu do soukromého a rodinného života. Žalovaná tedy vztah žalobce s jeho partnerkou připouští, stejně jako možnost, že docházelo ke společnému soužití. Nicméně s ohledem na charakter osob, jejich trestnou činnost a nejasnosti ohledně skutečného místa pobytu, žalovaná považovala správní vyhoštění za přiměřené opatření, které sleduje legitimní cíl ochrany veřejného pořádku a bezpečnosti a není v rozporu s čl. 8 Úmluvy. Tvrzení žalobce o plánovaném uzavření manželství nelze považovat za relevantní, neboť žalobce se na území ČR zdržuje neoprávněně, a tudíž nesplňuje zákonné podmínky pro uzavření manželství. Proto správní vyhoštění žalobce představuje přiměřené opatření i v této souvislosti.
36. Správní vyhoštění nebylo žalobci uloženo pouze za přestupek, ale pro naplnění skutkové podstaty § 119 odst. 1 písm. b) bodů 3 a 4 ZPC, tedy z důvodu pobytu žalobce na území ČR bez platného cestovního dokladu a bez oprávnění k pobytu. Tyto skutkové podstaty nelze považovat za pouhý přestupek s nízkou společenskou škodlivostí. Jedná se o závažné porušení pobytového režimu, které zakládá důvod pro ukončení pobytu cizince na území ČR.
37. V rámci posuzování přiměřenosti vyhoštění jsou hodnoceny i další okolnosti případu, včetně obvinění z nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy, kterou na území ČR žalobce páchal a která významně ovlivňuje posouzení přiměřenosti zásahu do práv cizince. Je pravdou, že žalobce na území ČR pobývá řadu let, nicméně v jeho případě nejde o první protiprávní jednání. Z lustrace vyplynulo, že od roku 2012 byl žalobce postihován za přečiny podle tr. zákoníku, které

byly důvodem zrušení jeho trvalého pobytu. Žalobce je dospělý, plně svéprávný a je třeba, aby za své jednání nesl odpovědnost. Délka pobytu sama o sobě nemůže převážet nad závažností porušování právních předpisů. Ani skutečnost, že žalobce má na území ČR rodinné vazby, „automaticky“ neznamená, že by uložené správní vyhoštění představovalo nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života. Rodinné vazby žalobce na území ČR nejsou natolik intenzivní, aby představovaly překážku pro uložení správního vyhoštění. Žalobce se ke svým rodičům uchýlil v době, kdy neměl žádné bydliště, s bývalou manželkou je rozvedený a zůstal s ní pouze v přátelském kontaktu. Dcera žalobce je již dospělá, má vlastní rodinu a nebylo doloženo, že by mezi ní a žalobcem existoval intenzivní vztah. Jediným relevantním pojítkem zůstává partnerka, se kterou žalobce údajně sdílí společnou domácnost a s níž se dopustil trestné činnosti. Žalobce nemůže spoléhat na to, že jeho protiprávní jednání v souvislosti s pobytem na území ČR bude zhlazeno či ospravedlněno existencí partnerského vztahu.

38. Žalovaná shledala navržené důkazy výsledkem žalobce za přítomnosti právního zástupce, výsledkem jeho partnerky a výsledkem matky a otce za přítomnosti tlumočníka jako nadbytečné, protože skutkový stav byl zajištěn dostatečně. Žalobce měl možnost se vyjádřit k věci v řízení před správním orgánem I. stupně, přičemž partnerku vůbec nezmiňoval, a to ani v rámci druhého výsledku. Žalobce se o partnerce zmínil až v odvolání, ke kterému přiložil usnesení okresního státního zastupitelství, které její existenci potvrdilo. Správní orgán I. stupně vyslechl matku žalobce při pobytové kontrole. Její výpověď byla stručná, avšak jednoznačná (žalobce u ní bydlí, ale není na ní nijak závislý) a nevyplývaly z ní žádné skutečnosti, které by nasvědčovaly hlubšímu rodinnému zázemí.
39. K námitce nedoručení rozhodnutí o zrušení trvalého pobytu žalovaná z lustrace zjistila, že poslední hlášené místo pobytu žalobce je na adrese X, a to do 31. 7. 2019. Od tohoto data záznamy o hlášeném ubytování nejsou. Žalobce při výsledku uvedl, že se po tomto datu přestěhoval na adresu X, kam si přihlásil i doručovací adresu. Žalobce však příslušnému orgánu – OAMP – tuto informaci nesdělil, což je v daném případě podstatné. Cizinec má povinnost hlásit změnu místa pobytu na území ČR. Pokud tak neučiní, nese odpovědnost za případné nedoručení písemnosti, včetně rozhodnutí o zrušení povolení k trvalému pobytu. Rozhodnutí bylo doručeno fikcí, nabylo právní moci a pobyt žalobce na území ČR se stal neoprávněným. Faktické nedoručení písemnosti jde k tíži žalobce.
40. Soud dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.
41. Části žalobních námitek soud nepřisvědčil z následujících důvodů.
42. **Napadené rozhodnutí je přezkoumatelné.** Rozhodnutí správních orgánů obou stupňů jako jeden celek obsahuje všechny nosné důvody a jeho obsah nebránil soudu přezkoumat ho v rozsahu žalobních námitek. Z rozhodnutí je zřejmé, co správní orgány považovaly za podstatné, z čeho zjistily skutkový stav, pod jaké právní předpisy ho podřadily a jak a proč tyto právní předpisy vybraly. Správní orgány se vypořádaly i s námitkami žalobce. Rozhodnutí bylo srozumitelné. To plyne také z toho, že žalobce na něj adekvátně reagoval. Otázka zákonnosti skutkových a právních úvah a postupů, které vydání rozhodnutí předcházely, je pak druhou otázkou.
43. **Rozhodnutí o zrušení trvalého pobytu bylo žalobci doručeno** v souladu s § 24 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění účinném ke dni vydání napadeného rozhodnutí (dále jen „správní řád“). OAMP doručoval rozhodnutí z 15. 11. 2019 na adresu, kterou měl žalobce hlášenou jako adresu pobytu. Soud zjistil z obálky, která se vrátila

OAMP, že žalobce nebyl zastížen, byl vyzván k vyzvednutí zásilky a bylo mu zanecháno poučení, a to 25. 11. 2019. Protože žalobce si zásilku nevyzvedl, byla vrácena odesílateli v souladu s jeho pokynem na obálce. V takovém případě byla písemnost doručena tzv. fikcí (vyvratitelnou domněnkou) podle § 24 odst. 1 správního řádu, podle kterého platí, že „jestliže si adresát uložené písemnosti písemnost ve lhůtě 10 dnů ode dne, kdy byla k vyzvednutí připravena, nevyzvedne, písemnost se považuje za doručenu posledním dnem této lhůty.“ Zásilka byla podle obálky připravena k vyzvednutí od 25. 11. 2019 a lhůta deseti dnů končila ve čtvrtek 5. 12. 2019. Proto bylo nadbytečné doručování písemnosti veřejnou vyhláškou, jak činil OAMP. Pro případy doručování fikcí cizincům srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) č. j. 1 Azs 466/2018-50, body 26-29. Žalobce netvrdil, že žádal o prominutí zmeškání lhůty (zneplatnění doručení) lhůty podle § 24 odst. 2 a § 41 správního řádu. Poštovní doručovatel také na zásilce neuvedl, že by byl žalobce na uvedené adrese neznámý nebo že by nebylo možné žalobci zanechat výzvu k vyzvednutí zásilky. Správní orgán neměl z čeho usuzovat, že žalobci se nedaří doručovat. Podmínkou užití § 24 odst. 1 správního řádu není ani skutečnost, aby se žalobce na uvedené adrese zdržoval (viz rozsudek NSS č. j. 7 As 130/2012-29). Žalobce při výsledku 18. 7. 2025 potvrdil, že z hlášené adresy X, se odstěhoval na adresu X (kde nyní bydlí bývalá manželka s dcerou a vnukem), ale OAMP novou adresu nenahlásil, jen si na poště zadal doručovací adresu. Avšak sjednaná dosílka pošty na jinou adresu je soukromoprávním ujednáním, které nemůže nahradit zákonem stanovené povinnosti, proto k případnému porušení smlouvy Českou poštou, s. p., nelze přihlížet (srov. rozsudek NSS č. j. 4 Azs 284/2018-37, bod 17).

44. **Správní orgány neporušily právo žalobce na tlumočníka.** Z § 16 odst. 3 správního řádu, zákona o pobytu cizinců a ustálené judikatury NSS se podává, že podmínkou pro naplnění práva na tlumočníka je prohlášení účastníka řízení, že neovládá jazyk, ve kterém se vede řízení. Ačkoli byl žalobce poučen o právu na tlumočníka před výsledkem 18. 7. 2025, výslovně prohlásil před výsledkem i podle svého prohlášení v usnesení o zahájení řízení, že českému jazyku rozumí jak v mluvené, tak písemné formě a tlumočníka nežadá. Žalobce prohlásil, že všemu při výsledku rozuměl. Potřeba tlumočníka nevyplývala ani ze správního a soudního spisu a nebyla proto oprávněná. Žalobce byl zastoupen advokátem v druhém (odvolacím) stupni správního řízení. Podle skutkových zjištění a vlastního prohlášení žalobce žije v ČR od roku 2001, tj. více než 23 let, podnikal zde, měl tu manželku, osvojenou dceru a poté přítelkyni, které jsou české národnosti, české státní příslušnosti a komunikovaly ve správním řízení a v soudním řízení v českém jazyce. Žalobce tedy nežil v uzavřené cizinecké komunitě. Žalobce měl v ČR povolen trvalý pobyt, který mu byl zrušen v prosinci 2019. Žalobce v průběhu správního řízení mluvil srozumitelnou češtinou a poučení a otázkám rozuměl. Z trestního spisu zn. 7 T 115/2025 (který soud provedl při jednání k důkazu) rovněž plyne, že žalobce v tomto řízení nežádal tlumočníka (viz protokol z 2. 6. 2025), českému jazyku rozuměl a vedlo se v něm celé řízení. Orgány veřejné moci nemohou vnutit účastníku naplnění práva na tlumočníka (srov. rozsudek NSS č. j. 7 Azs 158/2025-33, bod 10).
45. **Výsledky pobytové kontroly nebyly součástí dokazování.** Podle judikatury NSS pobytová kontrola podle § 167 odst. 1 písm. d) ZPC není správní, ale policejní činností, nejde o úkon ani dokazování (např. rozsudek NSS č. j. 4 As 276/2015-28, bod 21). Při pobytové kontrole nejde o výsledek (rozsudek NSS č. j. 10 Azs 200/2021-67, bod 11 a násl.). Pobytová kontrola

není ani výkonem státní kontroly dle zákona č. 552/1991 Sb., o státní kontrole (rozsudek NSS č. j. 9 Ans 7/2011-59).

46. Podle správního spisu a úředního záznamu provedla pobytovou kontrolu hlídka Policie České republiky, Krajské ředitelství Olomouckého kraje, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (správní orgán I. stupně) dne 28. 7. 2025 v bydlíšti bývalé manželky a dcery žalobce a dále v bydlíšti matky žalobce. Při pobytové kontrole nebyl prováděn výslech svědků. Bývalá manželka poté 20. 8. 2025 podala vysvětlení na obvodním oddělení policie, jak se podává z úředního záznamu z téhož dne. Matka žalobce podle záznamu o pobytové kontrole pouze policii sdělila, že žalobce u ní bydlí, protože aktuálně nemá jiné místo k bydlení a že na něm není finančně ani jinak závislá.
47. Vzhledem k provedení dokazování soud ponechává na uvážení správních orgánů, jestli správní orgán I. stupně provede novou pobytovou kontrolu u matky a otce žalobce.
48. **Skutkový stav** v části zjištění, že žalobce **neměl cestovní pas a pobyt byl neoprávněný**, byl zjištěn v souladu s § 3 a § 50 a násl. správního řádu.
49. Jedním důvodem vydání napadeného rozhodnutí byla skutečnost, že žalobce pobýval v ČR a neměl **platný cestovní pas**, což bylo v rozporu s § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 ZPC. Toto zjištění učinily správní orgány 18. 7. 2025 při zajištění žalobce po propuštění z vazební věznice, neboť žalobce nepředložil žádný cestovní doklad. Při výslechu 11. 8. 2025 žalobce vypověděl, že myslel, že má platný cestovní pas, ale neměl, protože jeho platnost skončila v roce 2024. Žalobce se to dozvěděl až od policie. Žalobce sdělil, že bude pas odevzdávat konzulátu, kam poslal e-mail 22. 7. 2025; sdělili mu termín vyzvednutí pasu v Praze 13. 8. 2025. Žalobce k žalobě připojil stránku cestovního pasu, vydaného 3. 9. 2025, kterou soud ověřil při jednání z originálu. Z uvedeného se podává, že žalobce neměl při kontrole 18. 7. 2025 platný cestovní pas až do převzetí nového cestovního pasu vydaného 3. 9. 2025. Žalobce tvrdil, že požádal o nový cestovní doklad až 22. 7. 2025, tj. po propuštění z vazby 18. 7. 2025. Tyto skutečnosti nebyly mezi účastníky řízení sporné. Ostatně žalobce v žalobě pouze namítal, že cestovní pas již má. Ten byl však vydaný až po datu vydání napadeného rozhodnutí. Soud přezkoumává napadené rozhodnutí k datu jeho vydání (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Správní orgány neměly prostor pro správní uvážení a v případě, že žalobce neměl platný cestovní pas, byly povinny žalobce vyhostit (viz rozsudky NSS č. j. 2 Azs 53/2023-21, bod 18, nebo č. j. 10 Azs 408/2021-35, body 5-7, podle kterého vydání cestovního dokladu během správního či soudního řízení vyhoštění nezhojí).
50. Námitka, že se žalobce prokazoval moldavským občanským průkazem, na uvedeném posouzení nic nemění, protože tento doklad totožnosti není cestovním dokladem ve smyslu § 108 ZPC a žalobce byl povinen prokazovat svou totožnost cestovním dokladem, a to v souladu se ZPC a nařízením Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 2016/399 ze dne 9. března 2016, kterým se stanoví kodex Unie o pravidlech upravujících přeshraniční pohyb osob (Schengenský hraniční kodex).
51. Kontroly žalobce jednotlivými složkami policie nemohou založit jakékoli legitimní očekávání cizince o oprávněnosti jeho pobytu na území a o možnosti prokazovat se jiným dokladem totožnosti než platným cestovním dokladem a nemohou nic změnit na tom, že v popsaném období žalobce neměl platný cestovní doklad a že pobýval na území neoprávněně, bez pobytového oprávnění.

52. Druhým důvodem vydání napadeného rozhodnutí byl **neoprávněný pobyt** žalobce na území od 18. 5. 2020 do 18. 7. 2025. Správní orgány stanovily počátek lhůty neoprávněného pobytu dnem 18. 5. 2020, tj. po uplynutí 90 dnů možného pobytu bez víza (na základě nařízení ES č. 2018/1806) od doručení rozhodnutí o zrušení trvalého pobytu veřejnou vyhláškou. Jak soud uvedl výše, toto rozhodnutí bylo však žalobci doručeno podle § 24 odst. 1 správního řádu již uplynutím desetidenní lhůty, která počala běžet 25. 11. 2019. Proto správní orgány určily délku doby neoprávněného pobytu ve prospěch žalobce a nikoli k jeho tíži. Ostatně, žalobce neprokázal, že na území nepobýval neoprávněně, ani k této otázce nevznnesl (mimo námitky k doručení rozhodnutí o zrušení trvalého pobytu) žádné námitky včetně námitek nesprávného výpočtu doby neoprávněného pobytu.
53. Jako důvodnou shledal soud **námítku absence výsledku družky žalobce a posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí o vyhoštění do soukromého a rodinného života žalobce.**
54. Žalovaná v napadeném rozhodnutí připustila, že žalobce mohl vést život s partnerkou L. K., se kterou se dopouštěl trestné činnosti, jak vyplynulo z usnesení okresního státního zastupitelství, které žalobce přiložil k odvolání, a přesto ji nevyslechla. Žalovaná hodnotila přiměřenost dopadů rozhodnutí o vyhoštění, i když vůbec nezjišťovala, jaký byl vztah žalobce s partnerkou. Šlo o vadu řízení a vydání rozhodnutí o odvolání bylo za této situace předčasné.
55. Soud vyslechl osobu zúčastněnou na řízení L. K. – partnerku žalobce. Ta uvedla, že na ni ve správním řízení „nějak zapomněli“. Žije s žalobcem od července 2018. Nejdříve bydleli na H. ulici a pak v chatce na zahradě její matky, tu zrekonstruovali. Měli tam kočky, a i ty jsou na žalobci závislé, nejen jeho partnerka. Teď se žalobcem žije u jeho rodičů, kteří jim finančně pomáhají. Matka L. K. převedla zahradní chatku na neteř a o všechno přišli. I státní zástupkyně uvedla do spisu, že žalobce a paní K. jsou životní partneři. Plánují svatbu, ale teď si ji nemohou dovolit z finančních důvodů. Matka žalobce nedá dohromady souvislou českou větu, něco odkývá, ale nerozumí. Kdyby žalobci zrušili pobyt, byl by to problém, oba mají návštěvy a testování u Probační a mediační služby. Partnerka žalobce by do Moldavska nemohla odjet kvůli Probační a mediační službě a má tu dceru, která má schizofrenii a je na ní závislá. V Moldavsku nemají kam jít. Cizinecká policie sice vyslýchala bývalou manželku žalobce, ale partnerka může doložit soužití, má uložené veškeré fotografie od roku 2018.
56. Soud vyslechl jako svědka otce žalobce. Ten uvedl, že je tu celá rodina, všichni jeho čtyři bratři a dvě sestry s dětmi, zůstanou tady. Je tu i jeho druhý syn, požádali o české občanství a mají tu objednané i hrobové místo. Ať udělal syn cokoli, je to jejich syn. Nikdy nežádali ČR o žádnou pomoc. Jsou už staří, rodiče pomohli dětem a děti jim to vrací a vrátí. Žalobce nemá v Moldavsku kam jít, ani v jiném státě. Všechno má tady, v ČR. Na dotaz soudu, jestli je žalobce na někom závislý nebo někdo je závislý na něm, svědek odpověděl, že jsou nerozluční a jen synové jim mohou pomoci.
57. Soud zjistil z čestného prohlášení žalobce z 13. 11. 2025, že se zdržuje na adrese X, v bytě svých rodičů, kde vede společnou domácnost se svou dlouholetou partnerkou (od roku 2018). Objekt na ulici P., kde vedli společnou domácnost do června 2025, byl v období července až srpna 2025 zdemolován a v současné době již neexistuje. Žalobce má užší a širší rodinou v ČR a v Moldavské republice není nikdo, s kým by se znal, stýkal,

byl v kontaktu nebo koho by mohl kontaktovat. Žalobce by se v Moldavské republice ocitl ve stavu nouze.

58. Soud zjistil z čestného prohlášení partnerky žalobce z 13. 11. 2025, že se zdržuje na adrese X, v bytě rodičů žalobce, kde vede společnou domácnost se žalobcem (od roku 2018). Objekt na ulici P., kde vedli společnou domácnost do června 2025, byl v období července až srpna 2025 zdemolován a v současné době již neexistuje. Jejich partnerský vztah trvá od roku 2018. Partnerce je známo, že žalobce má užší a širší rodinu v ČR a v Moldavské republice není nikdo, s kým by se znal, stýkal, byl v kontaktu nebo koho by mohl kontaktovat. Případné odloučení od žalobce v důsledku jeho vyhoštění či jiného nedobrovolného opuštění ČR by jeho partnerka pociťovala jako značnou újmu.
59. Soud zjistil z čestného prohlášení dcery žalobce I. H. z 13. 11. 2025, že je jí známo, že její otec se zdržuje na adrese X, v bytě svých rodičů, kde vede společnou domácnost se svojí přítelkyní. Vztah žalobce s partnerkou trvá asi od roku 2018. Dále je jí známo, že žalobce má užší i širší rodinu v ČR a v Moldavské republice není nikdo, s kým by se podle jejích informací znal, stýkal, byl v kontaktu nebo koho by mohl kontaktovat. Případné odloučení žalobce v důsledku vyhoštění či jiného nedobrovolného opuštění ČR by dcera pociťovala jako značnou újmu. Oba jsou spolu v každodenním kontaktu a taktéž si v případě potřeby vypomáhají a finančně se podporují.
60. Soud zjistil z čestného prohlášení otce žalobce z 13. 11. 2025, že žalobce se zdržuje na adrese X, v jejich bytě, kde žalobce vede společnou domácnost se svou dlouholetou partnerkou L. K., bytem X. Dříve vedli společnou domácnost v objektu na ulici P., a to do června 2025. Tento objekt byl však v období července až srpna 2025 zdemolován a v současné době již neexistuje. Užší i širší rodina žalobce žije dlouhodobě v ČR a v Moldavské republice není nikdo, s kým by se žalobce znal, stýkal, byl v kontaktu a koho by mohl kontaktovat. Otec žalobce neví o nikom, kdo by synovi v Moldavské republice pomohl s prací a ubytováním či získáním jakýchkoliv prostředků k životu. Syn by se v Moldavské republice dostal do stavu nouze.
61. Soud dospěl k závěru, že provedené dokazování vneslo důvodné pochybnosti do zjištěného skutkového stavu. Je však třeba, aby zjištěné skutečnosti posoudil jako první správní orgán při nalézací činnosti, nikoli soud v kasačním přezkumu; soud by žalobci vzal možnost hájit se a vznášet návrhy a argumenty.
62. Bylo namístě zjistit skutkový stav tak, aby o něm nebyly důvodné pochybnosti ve smyslu § 3 správního řádu. Bez dostatečných skutkových zjištění nelze postavit najisto délku a pevnost partnerského vztahu ve smyslu § 174a odst. 1 ZPC. Žalobce přitom v odvolání navrhl výsledek partnerky i výsledek jeho rodičů o společném soužití s partnerkou a vedení společné domácnosti (srov. rozsudky NSS č. j. 10 Azs 150/2019-41 a č. j. 10 Azs 60/2024-54). Žalovaná tyto důkazy shledala jako nadbytečné, protože skutkový stav byl zjištěn dostatečně, žalobce měl možnost se v řízení vyjádřit a o existenci přítelkyně se zmínil až v odvolání. Navrhované důkazy však byly pro věc právně významné. Žalobce k odvolání přiložil dohodu o vině a trestu, ze které se jasně podává, že žalobce měl společné bydliště s partnerkou v roce 2024 a 2025 na adrese P. v O. S touto skutečností se žalovaná vůbec nevypořádala.
63. I když žalobce uplatnil svá tvrzení o partnerce až v odvolání, koncentrace řízení dle § 82 odst. 4 správního řádu se nepoužije, protože jde o řízení, ve kterém je správní orgán povinen v řízení o uložení povinnosti zjistit všechny skutečnosti ve prospěch i neprospěch

účastníka řízení dle § 50 odst. 3 správního řádu (viz rozsudky NSS č. j. 5 As 7/2011-48 a č. j. 4 Azs 284/2018-37, bod 19).

64. Soud zrušil pouze rozhodnutí žalovaného o odvolání, nikoliv rozhodnutí správního orgánu I. stupně, jak navrhl žalobce, a ponechal další postup na žalované. Nešlo o situaci, kdy nemělo být rozhodnutí v prvním stupni správního řízení vůbec vydáno, anebo o situaci, kdy by žalovaná nemohla provést a hodnotit důkazy v odvolacím řízení (srov. usnesení rozšířeného senátu NSS č. j. 1 As 60/2006-106, podle kterého „domáhat se zrušení rozhodnutí správního orgánu nižšího stupně, které předcházelo napadenému správnímu rozhodnutí, ne procesním právem žalobce, jemuž by odpovídala povinnost soudu o takovém návrhu výrokem rozhodnout.“ Krajský soud má volnou úvahu a „podle okolností může“ zrušit i rozhodnutí správního orgánu I. stupně – má tedy možnost uvážit, zda v konkrétním případě není vhodnější zrušit nejenom rozhodnutí žalovaného, ale také rozhodnutí správního orgánu I. stupně, jak vyplývá z § 78 odst. 3 s. ř. s.; dále viz například rozsudek NSS č. j. 6 Ads 233/2019-31, bod 17).
65. Soud dospěl k závěru, že žalovaná nezjistila skutkový stav v souladu s § 3 správního řádu. Za této situace bylo předčasné, aby se soud zabýval nevypořádanými žalobními námitkami.
66. Z výše uvedených důvodů soud napadené rozhodnutí žalované zrušil pro vady řízení a věc vrátil žalované k dalšímu řízení ve smyslu § 78 odst. 1 a 4 s. ř. s. V dalším řízení je žalovaná shora podaným právním výkladem podle § 78 odst. 5 s. ř. s. vázána. Žalovaná v dalším řízení zahrne soudem provedené důkazy mezi podklady pro nové rozhodnutí (§ 78 odst. 6 s. ř. s.) a uváží, které další důkazy případně provede.
67. Soud přiznal úspěšnému žalobci náhradu nákladů řízení v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. Advokát učinil ve věci čtyři účelné úkony právní služby, kterými byly převzetí a příprava zastoupení na základě smlouvy o poskytnutí právních služeb, podání žaloby, repliky (obsahující odpovědi na výzvy soudu o doručovacích adresách osob zúčastněných na řízení přihlášených do řízení později) a účast na jednání soudu [§ 11 odst. 1 písm. a), d) a g) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (dále jen „AT“)]. Za čtyři úkony náleží advokátovi odměna ve výši čtyřikrát 4 620 Kč (§ 9 odst. 5 a § 7 odst. 5 AT), která se zvyšuje o paušální náhradu hotových výdajů ve výši čtyřikrát 450 Kč (§ 13 odst. 4 AT). K nákladům řízení patří zaplacený soudní poplatek 4 000 Kč. Žalovaná je povinna zaplatit žalobci k rukám advokáta náklady řízení ve výši celkem 24 280 Kč spolu s 21 % daně z přidané hodnoty 4 258,80 Kč (z odměny a náhrady hotových výdajů advokáta 20 280 Kč), tj. celkem 28 538,80 Kč, a to do 30 dnů od právní moci rozsudku.
68. Osobám zúčastněným na řízení soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť jim v řízení neuložil žádnou povinnost, neshledal žádné okolnosti hodné zvláštního zřetele pro přiznání náhrady nákladů řízení a žádná z osob zúčastněných na řízení je nenavrhl(a) (§ 60 odst. 5 a 7 s. ř. s.).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **je možno** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

Olomouc 28. ledna 2026

Martina Rýznarová v. r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje Bc. A. V.